

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Deixa que soni, nena!

LA TRAMA: Elan Valley. Jill Johnson se'n va de cangur a un super-xalet enmig del bosc, vora un llac. La casa és d'aquelles intel·ligents on no hi falta de res. Fins i tot té un psicòpata particular al telèfon que no deixa tranquil·la la pobra Jill en tota la nit, fins que avorrit de trucar, el desconegut passa a l'acció, adelerat de sang fresca.

LA PEL·LÍCULA: El cinema fa temps que ha descobert que l'útil telèfon és també un insubstituïble instrument de tortura. Serien possibles els *thrillers* d'acció i de terror sense el concurs de l'aparellat inventat per Graham Bell? Segur que encara els resonen als ulls i a les oïdes adolescents les (t)rucades d'*Scream* (1996) de Wes Craven. A qui sí li sonen és al cineasta Simon West (*Tom Raider*) qui executa un sinistre *remake* de *Llama un extraño*, film de 1979 dirigit per Fred Walton. Deia el turmentat Soren Kierkegaard que "la repetició i el record són el mateix moviment, però en sentits oposats, doncs allò que es recorda es repeteix retrocedint, mentre que la repetició pròpiament dita es recorda tot avançant. Per tant, la repetició, si és que aquesta és

possible, fa feliç l'ésser humà, mentre que el record el fa desgraciat". Així les coses, cada espectador pot escollir entre la *repetició* i el *record* apuntats pel filòsof de Copenhaguen –si es passa dels quarantes!– assistint al que succeeix a *Cuando llama un extraño*. Per al cronista, el record s'imposa i si no em fa desgraciat és perquè, per sort, el cinema, ni quan és tòpic i repetitiu, no em pot amargar la tarda. Dit això, cal també comentar l'agradable *look* del film que ens presenta l'envejable tipus de casa que tot fill de veïna no dubtaria ni un minut en hipotecar la seva ànima al Diable –o al banc de Santander– per tenir-ne les claus a perpetuïtat. Durant noranta minuts de llums, ombres i cops d'efecte acústics, Simon West juga al gat i a la rata. El gat és ell, les pobres rates, nosaltres. Però el formatge és bo? Com tot en aquesta vida, depèn de la gana.

LA FRASE: "Hi ha un munt de gent rara al telèfon i ha fet bé en trucar". Respon el policia a la noieta espantada que truca a comissaria. És el que diu la consellera Tura (dels Baus) als catalanets/tes quan ens queixem de la plaga de robatoris, més o menys, silenciosos.

LA RECOMANACIÓ: Prohibitiva per al veïnat que viu a l'horta i en urbanitzacions silvestres. Clar que si tenen sentit de l'humor –i del morbo– s'ho passaran de pecat veient-la.

Cuando llama un extraño

Director: Simon West.

Intèrprets: Camilla Belle, Clark Gregg, Katie Cassidy, Dereck de Lint, Louella Clishtonson.

EUA, 2006. 87 minuts. Lauren.